

ת"פ 53816/12/10 - מדינת ישראל נגד אליהו חדד

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 53816-12-10 מדינת ישראל נ' חדד

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יוליה מינביץ' לשכת תביעות לכיש
נגד
הנאשם: אליהו חדד ע"י ב"כ עו"ד ליאור רונן

הכרעת דין

1. כתב אישום זה נוגע לאירועים שארעו לפני כמעט שש שנים תמימות, במסגרת סכסוך עכור בין שכנים. המתלוננים הם שכניו של הנאשם, סמי בבילה (להלן: "סמי") ובנו רמי בבילה (להלן: "רמי").
2. בין הנאשם למתלוננים סכסוך אזרחי ממושך, בנוגע לשטח מעבר בין המגרשים, לשער שהותקן במקום ע"י המתלוננים, לחריגות בניה של המתלוננים, שהנאשם התנגד להכשרתן ועוד. הסכסוך האזרחי איננו רלוונטי להכרעה בתיק זה, אולם מדובר ברקע חיוני להבנת העניין.
3. כתב האישום ייחס לנאשם עבירות הכרוכות בשני אירועים נפרדים:
 - א. אירוע מיום 2.6.2010 של אימים כלפי סמי ורמי.
 - ב. אירוע מיום 6.6.2010 של אימים ותקיפה של רמי וגרימת חבלה של ממש.
4. בפתח הכרעת הדין אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.
5. יודגש כי מדובר בספק קל שבקלים, המבוסס בעיקר על תחושה כי שני הצדדים לא טמנו ידם בצלחת. שלושת העדים המרכזיים, המתלוננים סמי ורמי בבילה מזה, והנאשם מזה, תיארו כל אחד מציאות בדויה, לפיה רק לצד אחד חלק בסכסוך, ואילו הצד השני זך כטלית שכולה תכלת. בקיעים משמעותיים נמצאו בכל שלוש העדויות, וקשה לבית המשפט לבסס הכרעת דין מרשיעה, על יסוד שלוש עדויות רוויות אמוציות ושנאה הדדית.
6. גם אם ברור שהנאשם לא אמר אמת בעדותו, כפי שיפורט בהמשך, הרי שבהתחשב באופן החקירה הפגום, אין בידי בית המשפט מצע ראייתי מספק להרשעה מעבר לכל ספק סביר, ובלית ברירה אין מנוס מזיכוי מחמת הספק.
7. הטענה המרכזית של הנאשם, עוד ממועד ישיבת ההקראה הראשונה ולאורך משך חיי התיק כולו, היתה

טענת הגנה מן הצדק, הנוגעת לעובדה שתלונות שהגיש הנאשם עצמו כנגד שכנו נסגרו, ואילו דווקא בתלונה זו הוגש כתב אישום. דווקא בעניין טענה זו לא הורם הנטל.

8. התיק התגלגל בין שופטים רבים, אשר ניסו לשכנע את הצדדים להידבר, לנוכח ההבנה כי כל הכרעה בתיק, לכאן או לכאן, רק תחמיר את הסכסוך בין הצדדים. כך למשל, בדיון ביום 11.9.2013, נעשה ניסיון לפשרה בסכסוך האזרחי, ולצעדים בוני אמון, מתוך תקווה כי הדבר יקדם פתרון בתיק הפלילי. ואולם, כל הנסיונות להגיע להבנה כשלו, כאשר שני הצדדים, המאשימה מזה והנאשם מזה, התבצרו בעמדתם, והתיק הובא לפתחי וחיוב הכרעה.

9. כבר כאן בפתיח, אין לי אלא להביע את צערי כי הצדדים לא השכילו להגיע להסכמות. מדובר באירוע שאיננו מן החמורים, שארע לפני שנים ארוכות. אין חולקין כי היו תלונות רבות לשני הצדדים האחד נגד רעהו, ורק אישום זה לבדו הוגש בסופו של דבר. גם אם אין מדובר באפליה פסולה, ברור שניהול ההליך הפלילי מקשה על פתרון הסכסוך בין הצדדים בדרכי שלום, וחבל ששני הצדדים התבצרו בעמדותיהם הנוקשות. לא תמיד פתרון משפטי הוא הפתרון הראוי והמיטבי. לעיתים הליכים של הדברות וגמישות הולמים יותר את מורכבות הסכסוך, מאשר סכיני הקר של בית המשפט.

החקירה ע"י השוטרי פבזר

10. בדרך כלל, כל עוד לא נטענת טענה בדבר קבילות האימרה, הרי שחקירתו של גובה הודעת נאשם, איננה מעלה ואיננה מורידה להוכחת האשמה. בענייננו, אופן גביית ההודעה הראשונה מהנאשם **ת/1** ביום 1.7.10 מעלה תהיות רבות.

11. כיוון שהנאשם איננו יודע קרוא וכתוב, טוב עשה החוקר פבזר שמצא לנכון להקליט את החקירה. עיון בתמליל החקירה **נ/2** (בהעדר תמליל נגדי מטעם המאשימה), מלמד כי יש ממש בחלק נכבד מטענות ההגנה לגבי אופי החקירה.

12. **הקלטת החקירה** - בעדותו של פבזר בבית המשפט, הוא הסביר כי הקליט את החקירה, כיוון שהנאשם טען שאיננו יודע קרוא וכתוב, והפסיק את ההקלטה בעת שנטל אמצעי זיהוי מהחשוד. בניגוד לטענת ההגנה, בכך אין כל פגם. עוד טען פבזר שרשם את כל דברי הנאשם. לא ניתן הסבר, מדוע לא נרשמו בהודעה בכתב **ת/1** חלקים נכבדים מהדברים שמסר הנאשם בתמליל **נ/2**, לרבות דברי הנאשם כי יש לו עדים לאירוע (ע' 18 ש' 13 לפרו').

13. **היועצות עם עורך דין טרם החקירה** - כעולה מהתמליל, ביקש הנאשם להוועץ עם אחיו, עו"ד בני חדד, טרם מסירת הודעתו. מעיון בתמליל עולה, כי במהלך כל השיחה הטלפונית עם עורך הדין, נוכח החוקר בחדר (**נ/2** ע' 3 ש' 14 עד ע' 4 ש' 15 לתמליל). התייעצות באופן כזה, בנוכחות החוקר, מונעת מהנאשם, שהיה חשוד באותה עת, את האפשרות לשוחח בחופשיות עם עורך דינו, לשקול ולהכין את גרסתו.

14. סעיף 34 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, קובע כי אם ביקש עצור להיפגש עם עורך דין, יאפשר זאת האחראי על החקירה ללא דיחוי. ס"ק (ג) מדגיש שפגישת העצור עם עורך הדין תעשה **ביחידות ובתנאים המבטיחים את סודיות השיחה** (ור' התייחסות הפסיקה לכך במסגרת ע"פ 5121/98 **רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי** (04/05/2006), פסקה 15 לפסה"ד). עוד נפסק, שהחובה הקבועה בחוק, לאפשר התייעצות עם סניגור בטרם חקירה, אינה מצומצמת למצבים בהם הנחקר שביקש זאת הינו עצור, אלא חלה גם אם הנחקר המבקש להיפגש עם סניגורו אינו בבחינת עצור, אם כי נקבעו לחובה זו סייגים שונים (ע"פ 9956/05 **אסף שי נ' מדינת ישראל**, (04/11/2009) פסקה 14 לפסה"ד).

15. בענייננו, נפל פגם בכך שהחוקר פבזנר נכח בכל שלבי ההתייעצות הטלפונית של הנאשם עם עורך דינו. התייעצות עם סניגור, בין אם היא נעשית פנים אל פנים, ובין אם היא נעשית בטלפון, חשוב שתהיה תוך אפשרות לכבד את סודיות השיח בין החשוד לבא כוחו. התנהלות זו, שלטעמי נעשתה בתום לב ע"י פבזנר, איננה פוסלת את ההודעה, גם בהתאם להלכת יששכרוב, אולם היא ללא ספק פוגמת ביכולתו של הנאשם לתת אמון במשטרה.

16. **שמות עדים** - כעולה מהתמליל, במהלך החקירה טוען הנאשם במספר הזדמנויות, כי יש לו עדים שיכולים לחזק את טענותיו בנוגע לאירוע האלימות מיום 6.6.10 (נ/2 ע' 2 ש' 20 ; ע' 4 ש' 13 ; ע' 9 ש' 20 ועוד). למרות זאת, לא ביקש החוקר פבזנר לקבל מהנאשם את שמות העדים, כדי לבחון אם הם מחזקים את גרסת הנאשם או את גרסתו של המתלונן רמי. הנאשם אפילו מבקש מהחוקר לרשום, שהוא יכול להביא עדים שיתמכו בטענותיו, אולם החוקר פבזנר מסרב ואומר לנאשם כי: **"לא צריך עכשיו עדים, עדים זה בסוף..."** (נ/2 ע' 9 ש' 23).

17. מיותר לציין כי מדובר בהתנהלות בעייתית מאד. התיק עסק באירוע אלים ברחובה של עיר הומה, בו עמדו גרסה כנגד גרסה. שומה על המשטרה לנסות ולאתר עדים לאירוע, כדי לבדוק למי משתי הגרסאות להאמין. דחיית הבקשה לפירוט שמות עדים לאירוע בלתי מובנת. אף אם ייתכן שלא היו בידי הנאשם שמות של עדים, כי הרי יכול היה למסרם בשלב מאוחר יותר ולא עשה כן, הרי עצם העובדה שנמנע ממנו לפרט את שמות העדים בחקירה הראשונה, מחזקת את הספק שמא פירוט שמות העדים בשלב זה היה מניב תוצאה אחרת.

18. המאשימה טענה שבחקירה השניה שנגבתה מהנאשם ביום 21.12.10 חמישה חודשים לאחר מכן, וסומנה **ת/2**, טען הנאשם שאין בידו את פרטי העדים. ואולם, מעיון בנוסח ת/2, לא מדובר על העדים לאירוע האלימות מיום 6.6.10, אלא על עדים שבאו לראות את הדירה והמתלונן הרחיק אותם בדבריו.

19. **מניעת תלונה נגדית** - עוד עולה מהתמליל, שהנאשם טען שוב ושוב, כי ביקש להגיש תלונות כנגד המתלוננים, אולם סרבו לקבל תלונות אלה (נ/2 ע' 3 ש' 17-18 ; ע' 8 ש' 28 ; ע' 9 ש' 4). החוקר פבזנר משיב על טענה זו של הנאשם בביטול: **"עזוב, אני לא רוצה לשמוע על תלונות אחרות"** (נ/2 ע' 9 ש' 17). בסיום החקירה, כשהנאשם מבקש להתלונן שהמתלונן שבר לו את החומה, משיב החוקר:

"אני לא רוצה לשמוע" (נ/2 ע' 17 ש' 10). מיותר לציין כי מדובר בהתנהלות בלתי ראויה. שומה על המשטרה לקבל כל תלונה, ואם מצוין נחקר כי סרבו לקבל ממנו תלונות בעבר, על אחת כמה וכמה.

20. הנאשם זימן לעדות כעדת הגנה את השוטרת **מירי כהן**. הנאשם טען כי היתה זו השוטרת כהן, שעמדה כחומה בצורה כנגד כל תלונותיו, ואשר ביקשה בכל מחיר להגיע לפשרה בסכסוך בינו לבין סמי ורמי בבילה. השוטרת כהן העידה זמן רב לאחר שפרשה מהמשטרה. לטענתה אין לה כל קשר למתלוננים בבילה, היא טיפלה בעשרות חקירות ואיננה זוכרת דבר בקשר לחקירה הנוכחית. עדותה של כהן איננה מעלה ואיננה מורידה להוכחת האשמה, אם כי אין בה את החיזוק שביקש הנאשם למצוא לטענותיו בזמנה אותה כעדת הגנה.

21. **העילה להגשת התלונה** - הנאשם חזר בחקירה המתומללת כמה פעמים, על כך שרמי ביקש ממנו להגיע להסדר בעקבות פסק הדין בבית המשפט המחוזי, שיבטל את ההתנגדות אצל גורמי התכנון (נ/2 ע' 5). הנאשם הוסיף שהמתלוננים מגישים נגדו תלונות בגלל שהפסידו בהליכים האזרחיים בין השכנים (נ/2 ע' 16 לתמליל). שומה על גורמי החקירה לבחון טענה כזו, ולחקור את המתלוננים לגבי טענה זו. גם זה לא נעשה.

22. **התייחסות לתלונה נפרדת שהגיש הנאשם לאחר מכן** - למרות שהחוקר פבזנר סירב בתוקף בעת החקירה לשמוע מהנאשם תלונות אחרות שיש לו נגד המתלוננים, לאחר החקירה ניגש הנאשם, ומסר תלונה נפרדת נגד רמי בבילה, שלטענתו תקף אותו באותו אירוע מיום 6.6.2010.

23. שני מזכרים שרשם החוקר פבזנר מעלים מורת רוח לא מובנת של פבזנר מהתנהגות זו של הנאשם:

א. מזכר מיום 25.10.2010, סומן **נ/3**, בו פירט פבזנר, כי הנאשם מסר הודעה ביום 1.7.10 שעה 8:27 בפניו, ובאותו יום בשעה 14:45 הוא מסר תלונה על אותו אירוע כמתלונן. פבזנר הדגיש במזכר, כי קיימת סתירה בין גרסאותיו של הנאשם באשר לתיעוד הרפואי, והמליץ לחבר את התיקים ולסגור את התלונה כנגד רמי.

ב. מזכר מיום 6.12.2010, סומן **נ/4**, בו פירט פבזנר, כי התובע לא הבין את המזכר הקודם, והדגיש כי הנאשם "בשיא חוצפתו", התלונן על אותו אירוע בגינו נחקר כחשוד. פבזנר קבל על כך שבמקום לסגור את התיק ככללי, או לחקור את הנאשם על הכשלת שוטר (?), חקרו את רמי תחת אזהרה, והמליצו להעמידו לדין.

24. יש ממש בטענתו של פבזנר, כי לא ראוי שייפתחו שני תיקים בגין אותו אירוע. בדרך כלל, כאשר כל צד מאשים את רעהו בגין אותו אירוע אלים, יש לפתוח תיק אחד ולחקור את שני הצדדים תחת אזהרה. עם זאת, כאשר הנאשם טען שסרבו לקבל ממנו תלונות בעבר, וכאשר הנאשם ביקש להתלונן במסגרת חקירתו כחשוד, וסורב ע"י פבזנר, כפי שראינו לעיל - אך טבעי הוא שהנאשם יגיש תלונה נפרדת כמתלונן. המשטרה רשאית לאחד את שני התיקים כדי למנוע החלטות סותרות, אולם ודאי שאין מדובר ב"חוצפה" ואין בהתנהגות זו כשלעצמה כדי להצדיק סגירת תלונתו של הנאשם.

25. בעדות בבית המשפט, פבזנר אישר שבאותה תקופה היה ממליץ לסגור את התיק כנגד הנאשם, אולם היום

המצב שונה (ע' 22 ש' 20 לפרו'; ; ר' גם ע' 24 ש' 29), מבלי להסביר מדוע השיקולים לסגור את התיק, כאשר מדובר בתלונות הדדיות ובסכסוך אזרחי, אינן תקפות.

26. **סיכום ביניים** - מכל האמור לעיל עולה, כי יש ממש בטענת הנאשם, כי ביקש להציג בעדות הראשונה, כאשר העניין היה טרי, שמות של עדים שיכולים להטיל אור על האירוע מיום 6.6.10, וסורב ע"י החוקר. מדובר בפגיעה קשה בהגנת הנאשם. עוד עולה, כי ביקש להתלונן בעצמו, נגד מעשי המתלוננים כלפיו, ואף קבל כי שלוש פעמים כבר הגיע לתחנה ונדחה, ולכן שקל להגיש את התלונה במקום אחר. למרות זאת, החוקר פבזנר מנע ממנו להתייחס לתלונות אחרות שיש לו נגד המתלוננים. כאשר בשעה מאוחרת יותר מסר הנאשם תלונה - ראה בכך החוקר פבזנר "מעשה חוצפה", והמליץ לסגור את תיק התלונה של הנאשם עצמו.

27. למען ההגינות יודגש, כי העוקץ שבמחדלים אלה של המשטרה הוקה במידה רבה בעובדה שבאותו מועד בשעה מאוחרת יותר, מסר הנאשם עדות כמתלונן, בפני חוקרת אחרת. אין לנאשם הסבר, מדוע באותה עדות בפני חוקרת אחרת, לא מסר הנאשם את שמות העדים לאירוע, ומדוע לא הרחיב את היריעה לתלונות אחרות, אותן ביקש למסור לחוקר פבזנר והדבר לא התאפשר לו.

28. עוד יודגש כי בחקירתו הנגדית של הנאשם, הוא שב וטען, כי לא הגיש תלונה לפני יום 1.7.10, כי סרבו לקחת ממנו תלונות. אז הוצגה לנאשם תלונה שנגבתה ממנו בעניין אחר ביום 27.6.2010, חמישה ימים לפני החקירה ע"י פבזנר (תיק החקירה ת/5). מדובר בתלונה של הנאשם עצמו כנגד מסיג גבול בלתי נודע, כאשר החוקר יעקב בורודובסקי הגיע לביתו של הנאשם וגבה ממנו עדות. לא עלה בידי הנאשם לתת הסבר מניח את הדעת, מדוע באותו מועד, הנאשם לא שטח בפני החוקר בורודובסקי את טענתו בקשר לכך שרמי הכה אותו בעוצמה באשכים ביום 6.6.10.

2.6.10 האירוע הראשון מיום

29. **סמי בבילה** - העד המרכזי בעניין זה הוא סמי בבילה. יצוין כי בעקבות מערכת היחסים העכורה והמתמשכת בין הצדדים, היה קשה לקבל מסמי תיאור מדויק ומפורט של מה שאירע באותו יום 2.6.10. סמי חזר שוב ושוב על כך שמדובר בהתנהגות חוזרת על עצמה, והתקשה להפריד בין האירוע הקונקרטי המיוחס לנאשם בכתב האישום לאירועים אחרים.

30. סמי החל את עדותו בחקירה הראשית, בכך שהעיד כי הנאשם איים עליו כמה וכמה פעמים, כמעט מדי יום. גם כאשר נשאל ספציפית לגבי האירועים מיום 2.6.10, חזר לדבר על המצב בכללותו, אולם הדגיש כי באותו יום הנאשם קילל, איים: "אני אהרוג אותך" וירק עליו (ע' 27 ש' 28-19 לפרו').

31. **היריקה** - יצוין כי עניין היריקה איננו מופיע לא בכתב האישום ולא בסרטון התומך בגרסתו של סמי. כאשר סמי נשאל על כך בחקירה הנגדית, טען כי אולי היריקה היתה בשלב מוקדם יותר מהצילומים. בחקירה הנגדית אישר סמי, כי החומה המפרידה בין ביתו ושביל המעבר לבית הנאשם, היא חומה הגבוהה ממנו. לאחר מכן שינה שוב את גרסתו וטען שבאותו מקרה כנראה לא היתה יריקה (ע' 29 לפרו'). לא הובא כל

הסבר מדוע למרות כל הצילומים אין צילום של היריקה. לא הובא גם הסבר כיצד ניתן לעבור חומה הגבוהה מגובה אדם, ע"י יריקה.

32. רמי בבילה, בנו של סמי, העיד באשר ליריקה, שלא רואים זאת בסרט, כי הנאשם הסתתר מאחורי החומה (ע' 43 ש' 5 לפרו'). רמי עמד על כך שהיתה יריקה גם ביום 2.6.10, בניגוד לדבריו של סמי, לסרטון ולאישום (ע' 44 ש' 10-11 לפרו'). יודגש כי מהסרטון עולה כי הנאשם בכלל מרוחק מהחומה בעת מעברו של סמי בשביל, ורק בסמוך לצאתו של סמי מהשער, רואים את הנאשם קרב לחומה ומניף את ידיו. הסתירות בעניין היריקה, מחזקות איפוא את הספק.

33. **טענות שונות** - סמי הודה כי הרקע לסכסוך הוא סירובו של הנאשם לחתום לו על ההיתר (ע' 33 ש' 9 לפרו'). הדברים משתלבים עם טענת הנאשם כי רמי וסמי דרשו ממנו לחתום ואז היו מסירים את התלונה. סמי הודה כי הגיש תלונות רבות נגד הנאשם, וטען כי אפילו הסניגור, עו"ד חפוטה, הכה אותו (ע' 31 ש' 8 לפרו'). למותר לציין כי לא הוגשה כל תלונה בעניין זה.

34. **רמי בבילה** - גם רמי התקשה להפריד בין המקרה הקונקרטי המיוחס לנאשם באישום זה, לבין התנהגות כוללת של הנאשם, שלדבריו, מאיים, משפיל, יורק, משליך גרעינים ועוד. ביום האירוע, רמי טען ששמע את הנאשם מאיים על אביו סמי: "**אם תרד למטה אני אהרוג אותך. תהיה גבר ותרד למטה**". יצוין כי בעדותו של סמי הופיע רק האיום כי יהרוג אותו. כאשר נשאל על כך רמי במהלך החקירה הנגדית, שב וציין שהנאשם אומר את זה כל הזמן (ע' 39 ש' 14 לפרו').

35. רמי העיד כי הגיש תלונות רבות נגד הנאשם, וכולן נסגרו מהעדר עניין ציבורי (ע' 41 ש' 1 לפרו'). הדבר מקהה במידה רבה את טענת הנאשם על אפליה מכוונת.

36. **הנאשם** - הנאשם בעדותו, סיפר על כל מסכת התלונות ההדדיות. הוא טען כי בתחנת אשדוד מתנכלים לו. הנאשם הוסיף וטען, כי השוטרת מירי כהן הזמינה אותו כמה פעמים בנסיון לערוך "סולחה" בינו לבין המתלוננים, וניסתה לשכנע אותו לחתום למתלוננים על הסכמה בענייני תכנון ובניה. יודגש כי אף שהעדה מירי כהן לא זכרה דבר כזה, נראה בהחלט סביר, ואינני רואה בכך פגם, שכאשר ישנן תלונות הדדיות, חוזרות ונשנות, של שני שכנים האחד כלפי רעהו, על רקע סכסוך אזרחי - כל עוד אין מדובר בלחץ או בכפייה, טוב שנעשה נסיון להגיע להסכמות ברוח טובה, כדי לחסוך את הצורך בטיפול בתלונות ההדדיות, ולמנוע אירועים עתידיים.

37. הנאשם בעדותו הוסיף והטיח טענות קשות לעבר השוטרים. מדובר בטענות כה חמורות, שאם היה בהן ממש, קשה להאמין שהנאשם, שאחיו הוא עורך דין, לא היה מתלונן קודם לכן. כך למשל, תיאר התנהגות ברוטאלית ביותר של השוטר פורטל, בנוכחות השוטרת מירי כהן. יודגש כי מעולם לא הוגשה תלונה בעניין, השוטר פורטל לא נחקר ועדת ההגנה מירי כהן הכחישה את העניין. כהן העידה כי מעולם לא ראתה את פורטל מתנהג באלימות, אם כי הוסיפה שמעולם לא היתה מתלוננת כלפי שוטר אחר.

38. הנאשם הוסיף ותיאר התנהגות ברוטאלית גם של החוקר פבזנר, בעת שניטלו ממנו אמצעי זיהוי (ע' 50 ש' 6 עמוד)

1-3 לפרו'). למרות שפבזנר נחקר ארוכות, הרי שהוא לא נחקר כלל בנוגע לטענה זו, ודי בכך כדי להבין כי מדובר בטענה קלושה. הנאשם הוסיף וציין שוטרת אחרת, רחל שרעבי, שהשליכה לסל תיעוד רפואי שהביא לחזק את טענותיו. גם כאן קשה לקבל טענה מופרכת זו, שנטענה לראשונה על דוכן העדים ללא כל נסיון לאימות.

39. הנאשם טען כי דווקא המתלוננים הם אלה שמתנכלים לו, למשל ע"י הצבת גולגולת בפתח ביתו, או משלוח הזמנה למצבה. רמי בעדותו הכחיש כל קשר לגולגולת שהונחה בביתו של הנאשם ולהזמנת מצבות (ע' 46 לפרו'). אף אם הוכח סכסוך בין הצדדים, הרי שלא עלה בידי הנאשם להוכיח כי ידם של המתלוננים במעל.

40. קונקרטי באשר לאירוע מיום 2.6.10, הנאשם הכחיש כי איים על סמי. לדבריו אין לו כל אינטרס לאיים, שכן ערכאות אזרחיות קיבלו את טענותיו, והוא רק שוחח עם אשתו.

41. **מוניק פיטוסי** - עדת הגנה זו, השוכרת דירה בביתו של הנאשם, מאחיו עו"ד בני חדד, הובאה כדי להעיד על התנהגותו הכללית של סמי כלפיה, כמו על התנהגות המשטרה. פיטוסי העידה על מקרים בהם נזקקה לפתוח את השער בדחיפות עקב בעיות רפואיות, וסמי הקשה על כך. מדובר בעדה התלויה באחיו של הנאשם כשוכרת, ולכן יש להתייחס לעדותה בזהירות. התנהלותו של סמי מבחינה מוסרית איננה עומדת לדיון. מהמכתב נ/14, עולה כי תלונתה של פיטוסי נסגרה משיקולים ענייניים. ממילא עדותה של פיטוסי איננה מסייעת להכרעה בסוגיות הכרוכות בשני האירועים מיום 2.6.10 ומיום 6.6.10.

42. **הסרטונים** - אין מחלוקת כי על ביתו של סמי מוצבות 16 מצלמות המתעדות כל תנועה סביב הבית. כאשר מדובר בשלל עדויות בעייתיות, יש משקל ממשי לראיות אובייקטיביות כמו סרטוני צילומים.

43. לבית המשפט הוגשו שני קטעי צילומים, ממצלמה 1, המתעדת את מדרגות ביתו של סמי, משעה 10:15:08 ועד לשעה 10:16:44, וממצלמה 8, המתעדת את שביל היציאה מהבית לרחוב, משעה 10:15:00 ועד לשעה 10:16:44. מהסרטונים עולה תמונה כדלקמן:

א. **מצלמה 1** - סמי נראה יורד במדרגות לקחת דואר, עולה חזרה, ושוב יורד ויוצא משביל היציאה. יודגש כי במצלמה זו יש גם שמע, אם כי הדברים נשמעים חלש מאד. **חבל שהמאשימה לא עשתה נסיון להגברה ולתמלול הדברים ע"י חוקר מז"פ מיומן.** בסרטון נראה סמי יורד לקחת את הדואר, חוזר למעלה להניח את הדואר, ושוב יורד. במשך כל הזמן נשמע קול המדבר כמעט ללא הפסקה. בין השאר, הצליח בית המשפט לשמוע את הדברים הבאים: **"תחשוב לבד, תסתכל אתה לבד..."** (10:15:15 בעת היציאה של סמי מהבית); **"..אתה תהיה קבלן גדול..."** (בעת הירידה במדרגות של סמי); **"יצוין כי בשלב זה נשמע גם קול נוסף, כך שאולי הנאשם דיבר עם אדם אחר ולא אמר את הדברים כלפי סמי; בהמשך נשמע הקול: "...בית ספר אני יעשה לך. אני יראה לך מה זה לתת שוחד... חכה, חכה, הכול פתוח..."** (10:15:55 בעת שסמי יוצא מחצרו לעבר שביל הגישה). באמצע

הסרטון, בשעה 10:16:06, בה בערך אמורים היו להשמע דברי האיום כאשר סמי יוצא מהשער - נפסק השמע של הסרטון (!).

ב. **מצלמה 8** - בשעה 10:15:29 נראה הנאשם לראשונה בחצרו, אם כי בפינה מרוחקת, ולאחר מכן שוב הוא יוצא מהפריים. בשעה 10:16:02 סמי חולף בשביל, פותח את השער ויוצא ממנו. בשעה 10:16:21 סמי כבר התרחק והוא מחוץ לפריים. בשלב זה נראה הנאשם מתקרב לפינה הקרובה לשער, מדבר ומניף את ידיו לעבר השער, בערך עד 10:16:30, אז מגיעה אשתו, מדברת איתו ואולי עושה נסיון להרגיעו. סרטון זה הוא ללא שמע.

44. בחקירתו, התקשה הנאשם להביא הסבר לסרטונים. לטענתו מדובר רק בתמונה חלקית של האירוע. כאשר נשאל הנאשם אל מי הוא נראה מדבר ומניף את ידיו, מיד לאחר המעבר של סמי בשביל, הוא לא השיב לעניין (ע' 57-58 לפרו').

45. **פגיעה בפרטיות** - ההגנה העלתה טענה, לפיה יש לפסול את הסרטונים, שכן מדובר בראיות שהושגו תוך פגיעה בפרטיות. הסרטון ממצלמה 1 ודאי שאינו פוגע בפרטיות, שכן מתועד בו גרם המדרגות בבית המתלונן סמי בלבד. באשר למצלמה 8, כל שנראה בסרטון הוא שביל הגישה לביתו של המתלונן והשער. ברקע ניתן לראות חלק קטן מחצרו של הנאשם, שממילא ניתן לראותו מבית המתלונן. ההגנה הוסיפה וציינה כי מצלמות נוספות מופנות לתוך ביתו של הנאשם או של השוכרת שמעליו. לא הוצגו סרטונים כאלה, ולכן אין לי צורך להכריע בעניינם, אלא רק בעניין שני הסרטונים שהוגשו כראיות.

46. חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (להלן: "**חוק הגה"פ**"), קובע בסעיף 2 מהי פגיעה בפרטיות. **סעיף 2(3) לחוק הגה"פ** קובע כי: "**צילום אדם כשהוא ברשות היחיד**" מהווה פגיעה בפרטיות. בדברי ההסבר להצעת החוק, נאמר כי נקבע איסור כללי לצלם אדם ברשות היחיד, בניגוד לאיסור המסויג לגבי צילום אדם ברשות הרבים - מתוך השקפה שדיוקנו של האדם הוא חלק מפרטיותו ואין מקום להתיר כל צילום ברשות היחיד (**הצעות חוק 1453**, י"ט באייר תש"מ, 5 במאי 1980, ע' 208). **סעיף 18 לחוק הגה"פ** קובע את ההגנות בתביעה בשל פגיעה בפרטיות, וביניהן פגיעה שנעשתה לשם הגנה על עניין כשר של הפוגע (**סעיף 18(2)(ג) לחוק**). **סעיף 20 לחוק הגה"פ** קובע, כי אם יוכיח הנתבע שביצע את הפגיעה בפרטיות באחת מהנסיבות האמורות בסעיף 18(2) לחוק, והפגיעה לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפגיעה בתום לב.

47. פסק הדין המנחה בעניין חוק הגה"פ, הינו עניין גלעם (ע"פ 5026/97 **ג'ק גלעם נ' מדינת ישראל** (13.6.1999)), בו מדובר היה בחוקרים פרטיים שבמסגרת סכסוך גירושין, נכנסו סמוך לחצות הליל לבית המתלוננת, חדרו לחדר השינה של המתלוננת ותיעדו אותה בעירום. בית המשפט העליון קבע כי ההגנה איננה חלה, לנוכח עוצמת הפגיעה בפרטיות (עניין גלעם, שם, פסקאות 11-12). בעניין הרחבת הפירוש של "רשות היחיד" מעבר למישור הקנייני, נקבע לא אחת, כי אין מדובר בקריטריון המבוסס על בסיס נכסי, אלא

על בסיס הערכה אובייקטיבית של אמצעים שננקטו על ידי הפרט בהצנעת מעשיו. בנסיבות אלה נקבע למשל שחנות הפתוחה בפני הציבור איננה בגדר רשות היחיד. כך גם צילום של אדם בתחומי ביתו, כדי להוכיח תנועה חופשית, כשטענתו הייתה שהוא מוגבל בתנועתו, ייחשב כפעילות סבירה ומותרת. יש מעשים שהם מטבע עניינים חשופים לעין ואינם מוצנעים, ויש עניינים שהם מטבע בריאתם מוצנעים ומתקיימים רק כאשר המעורב בהם משוכנע כי צנעתו נשמרת (תמ"ש (מש' ת"א) 63340/98 **פלונית נ' פלוני** (31.10.2000); ור' גם ת"פ (של' נצרת) 3159/05 **מדינת ישראל נ' דורון רוזנטל ואח'** (3.1.2008); ע"פ 2126/05 **סברי ג'ריס נ' מדינת ישראל** (2006)). כך נקבע שחצר הפתוחה לעיון העוברים והשבים, יכולה להוות רשות היחיד לצורך פגיעה בפרטיות, אולם אם הדבר נעשה על ידי חוקר פרטי במסגרת הליכים משפטיים, צילום כזה מהווה פגיעה מינימאלית בזכות לפרטיות, שאיננה חורגת מהסביר ושחזקה שהיא נעשתה בתום לב (ת"א (של' י-ם) 20010/99 **מרדכי יצחק נ' עזרא אביטל** (15.10.01), פסקאות 12-21 להחלטה).

48. נוכח הפסיקה האמורה, צילום של דרך הגישה לביתו של אדם, כשברקע נראה חלק מחצר של שכנו, איננה בגדר פגיעה בפרטיות המחייבת פסילת הראייה. אף אם מדובר בפגיעה בפרטיות, מדובר על שטח שאין בו ציפיה לפרטיות ומדובר בפגיעה מינורית ומידתית, שאם היא נעשית לשם הגנה על עניין כשר של הפוגע, כמו בענייננו, קמה ההגנה לפוגע.

49. **המסקנה העולה מהסרטונים** - כאמור לעיל, הסרטונים יכולים היו להיות ראייה מכרעת. ואולם, יש בסרטונים פנים לכאן ולכאן, והדבר משליך על קיומו של ספק. למרות קיומן של 16 מצלמות ברשות המתלוננים, הובאו רק שני סרטונים קצרים, סרטונים שאף הם שנערכו ע"י המתלוננים (ע' 41 ש' 3 לפרו'). בנסיבות אלה, ההנחה היא שאם היו סרטונים "מפלילים" יותר, המתלוננים לא היו מהססים להביאם למשטרה.

50. מהסרט במצלמה 1, לא ניתן לדעת אם הקולות שנשמעים במרחק נאמרו בכלל לעבר סמי, או שמדובר בשיחה בין שניים אחרים. נוסח הדברים שניתן לשמוע בקושי רב, כולל גם דברי איום ("חכה, חכה, הכל פתוח"), אולם שונה לחלוטין מהעדויות שמסרו המתלוננים. הפסקת ערוץ השמע בדיוק כאשר סמי יוצא, ולכאורה נאמרו דברי האיומים, מתמיהה, מפתיעה ובעייתית מבחינת הרשעה בתיק.

51. בסרטון השני במצלמה 8, במהלך הקטע הקצר שסמי יוצא מהשער, לא רואים את הנאשם. סמי העובר בשביל, איננו פונה לעבר חצרו של הנאשם, כפי שהיה צפוי אם מישו דובר אליך או יורק כלפך. הנאשם נראה בסרטון רק בסמוך **לאחר** היציאה של סמי מהשער. אכן, רואים את הנאשם ניגש אל פינת החצר הקרובה לשער, מייד לאחר שסמי יצא מהשער, מנופף בידיו וצועק דבר מה. לא נראה שום אדם אחר במקום, ולכן קיימת סבירות, שמדובר בדברים שהוטחו כלפי סמי, שזה עתה יצא. עם זאת, בהתחשב בכלל הנסיבות האמורות לעיל, ובעיקר העדר שמע בסרטון זה, הפסקת השמע בסרטון האחר, והבעייתיות בגרסת המתלוננים - הרי שחרף מה שנראה בסרטון, לא הורם הנטל מעבר לכל ספק סביר, כי מדובר אכן בדברי איום שהשמיע הנאשם כלפי סמי, לאחר שסמי כבר יצא מהשער.

האירוע השני מיום 6.6.2010

52. לגבי אירוע זה, אף שמדובר, לפי הטענה, בתקיפה ברוטאלית ברחובה של עיר, יש רק עדות כנגד עדות. עדותו של רמי בבילה כנגד עדותו של הנאשם. זאת ותו לא.

53. רמי העיד כי הלך לתומו ברח' רוגוזין באשדוד, הנאשם קרב אליו, והחל לחנוק אותו באמצעות אגרוף שהניף תחת הגרון. תוך כדי הפעלת האלימות, לטענתו הנאשם הטיח דברי איום "אני אזין אותך". רמי העיד כי כאשר הנאשם הזיז את ידו, הוא שרט אותו באף והמתלונן הלך לטיפול רפואי (ע' 37 ש' 19-21 לפרו').

54. בחקירה הנגדית הסביר רמי, שלאירוע זה אין חיזוק בסרטון, שכן המצלמות מביתו אינן מכסות את האזור בו ארע האירוע (ע' 45 לפרו'). לא שוכנעתי מטענת הנאשם כי המצלמות כן אמורות לכסות מיקום זה. אולם בהעדר ראיה אובייקטיבית, נותר בית המשפט עם גרסה כנגד גרסה.

55. הנאשם בעדותו, טען כי מדובר במקום הומה אדם, ולא ייתכן שלא היו עדים לטענותיו של רמי על תקיפה ברוטאלית. לגרסת הנאשם, היה זה רמי שפנה אליו, בעקבות אירוע מוחי שנגרם לאביו (אירוע שרמי אישר), ובעט במפשעתו של הנאשם. יצוין כי בחקירתו במשטרה ת/1, טען הנאשם כל העת כי היה זה רמי שתקף אותו בבעיטה באשכים. ואולם, כשהחוקר הטיח בו כי לרמי נגרמה חבלה בפנים, משיב הנאשם כי: "יכול להיות שהוא נתן לי גם גניחה" (ת/1 ש' 26). הנאשם לא חזר על טענה זו בעדותו בבית המשפט. הדבר מקשה עוד יותר על קבלת גרסתו.

56. הנאשם נשאל לגבי העדים ומסר כי העד המרכזי נפטר. לא מובן מדוע לא טרח הנאשם לזמן את העד למשטרה לחקירה, שהרי למרות התנגדותו של פבזר, ביום 1.7.10 נגבתה מהנאשם תלונה בתיק נפרד. לא היתה כל מניעה כי הנאשם יודיע לשוטרים את זהות העדים ויבקש כי יגיעו למשטרה לחזק את עדותו.

57. הנאשם ביקש לחזק את עדותו ע"י התיעוד הרפואי של דר' שבתאי נ/12. דא עקא, לטענת הנאשם הותקף קשות ביום 6.6.10, ואילו התעודה רפואית היא מיום 1.7.10, בה ניתנו לנאשם שלושה שבועות מחלה החל ביום 1.7.10. כאשר מדובר באירוע של בעיטה בעוצמה באשכים, אירוע שלטענת הנאשם היה קשה וחמור, קשה להאמין איך רק 25 ימים לאחר האירוע, רק ביום 1.7.10 לאחר שמוגשת כנגדו תלונה, "נזכר" הנאשם להזקק לטיפול רפואי. בנסיבות אלה, יש ממש בטענת המאשימה כי לא ניתן לראות בתיעוד זה חיזוק ממשי לגרסת הנאשם.

58. הנאשם הביא לעדות כעד הגנה לאירוע זה את מר **קיאסי באדי**. העד באדי העיד, כי ישב על ספסל כ- 30 מ' מהמקום וראה ויכוח סוער בין רמי והנאשם. באדי הדגיש שלא ראה אלימות מצידו של הנאשם (ע' 61-62 לפרו'). יצוין כי עד ההגנה באדי גם לא ראה אלימות מצידו של רמי, לה טוען הנאשם. לטענתו מדובר היה רק בויכוח, ללא כל מגע פיסי.

ההכרעה

59. כפי שציינתי בפתיח, מדובר בסכסוך עכור בין המתלוננים לנאשם, במסגרתו הוגשו תלונות הדדיות מרובות,

שכולן נסגרו פרט לתיק זה. התחושה העולה מהתיק היא, ששני הצדדים היו טעונים מאד, בעקבות המחלוקות האזרחיות לגבי שביל הגישה ומחלוקות נוספות, ושניהם לא טמנו ידם בצלחת.

60. התרשמתי כי שני הצדדים, המתלוננים סמי ורמי בבילה מזה, והנאשם מזה, לא אמרו את האמת במלואה. כל העדויות היו רוויות יצרים, עדויות שערבו בין האירוע הספציפי להתנהגות בכללותה, עדויות שגילו טפח וכיסו טפחיים. בנסיבות אלה, למרות שקריו של הנאשם וטענותיו המופרכות, הנטל לא הורם במידה הנדרשת להרשעה בפלילים.

61. ציינתי לעיל את הפגמים המרובים בחקירתו של הנאשם ע"י החוקר פבזר ביום 1.7.2010. **ראשית**, בכך שהשיחה עם עורך הדין טרם גביית ההודעה נעשתה בנוכחות השוטר ; **שנית**, בכך שהנאשם ביקש לציין שמות עדים והדבר נמנע ממנו ; **שלישית**, בכך שהנאשם טען כי ניסה למסור תלונות בעבר ונדחה. טענה חשובה כזו, בעיקר כשהטענה נגדו היא על הגשת תלונה באיחור, חייבת להרשם בהודעה ולהבדק ; **רביעית**, בכך שהנאשם ביקש להתלונן כנגד המתלוננים והדבר נמנע ממנו. כאשר בכל זאת הגיש תלונה לאחר מכן, ראה בכך פבזר "חוצפה" והמליץ לסגור את התיק המקביל.

62. ויודגש, אין בפגמים אלה כדי "הגנה מן הצדק" המצדיקה כשלעצמה זיכוי או ביטול האישום. התנהגות נפסדת של גורמי החקירה, יכול שתביא לביטולו של ההליך הפלילי מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק - אולם זאת רק במקרים חריגים, כאשר נפגמת באופן קיצוני תחושת הצדק וההגינות של ההליך. בענייננו, חרף חוסר הנחת מהתנהגותו של פבזר, מדובר בפגמים שאינם מכוונים ואינם מכריעים, אלא נובעים מפגם בשיקול הדעת ומחוסר תשומת לב. ציינתי לעיל, כי היו לנאשם הזדמנויות אחרות להעלות את כל טענותיו, הן בחקירה בעניין אחר מיום 27.6.10, והן בתלונה שהגיש בעצמו מאוחר יותר ביום 1.7.10. עובדה זו מקהה במידה רבה מהטענות נגד פבזר. לדעתי, אין בפגמים בחקירה זו, את אותו מימד בלתי הוגן בהתנהגות התביעה, המצדיק קבלת ההגנה מן הצדק. עם זאת, השילוב שבין פגמים אלה, עם הבעייתיות בעדויות המתלוננים, מחזק את הספק ומצדיק זיכוי מחמת הספק.

63. **באשר לאירוע הראשון מיום 2.6.10** - בניגוד לטענות הסיגור, לא מצאתי סתירות של ממש בעדויות המתלוננים. עם זאת, העובדה שסמי התקשה לתאר את האירוע הקונקרטי מיום 2.6.10 בנפרד מאירועים אחרים, כמו העובדה שסמי טען תחילה שהיתה גם יריקה ואחר כך חזר בו, ורמי עמד על כך שהיתה יריקה, למרות שהדבר לא מופיע בסרטונים, אלה מטילים צל על עדויות המתלוננים. יש להניח כי אכן על רקע הסכסוך, נאמרו דברים קשים בין הצדדים במספר הזדמנויות, וקשה למתלוננים לאבחן כל אירוע. ואולם, באשר לאירוע הקונקרטי של יום 2.6.10, לא הורם הנטל.

64. כאמור לעיל, לפי עדויות סמי ורמי, דברי האיום החלו עוד בעת שסמי ירד במדרגות. המאשימה לא עשתה מאמץ לפענח ע"י איש מקצוע את ערוץ השמע בסרטון מצלמה 1. זהו מחדל חמור שמקשה על קבלת גרסת המתלוננים, מה גם שהדברים ששמע בית המשפט ניתנים לפרשנות כזו או אחרת. הספק מתחזק לנוכח העובדה שערוץ השמע נפסק לפתע, בדיוק בשלב הרלוונטי, בעת צאתו של סמי מהשער.

65. באשר לסרטון במצלמה 8, אכן נראה שהנאשם צעק דבר מה על סמי לאחר שיצא מהשער. לא ניתן היה לקבל הסבר אחר להנפת הידיים אל מול הכיוון אליו יצא סמי. חרף הסרטון, במכלול הראיות נותר ספק באשר לטיב הדברים שאמר הנאשם: **ראשית**, עקב הבעייתיות הכוללת בעדות רמי וסמי בבילה כאמור לעיל. **שנית**, כיוון שבכל המעבר של סמי בשביל, לא נראה שהנאשם אומר דבר מה, כצפוי, אם מדובר בהמשך ישיר מאמירות שנאמרו בעת הירידה במדרגות. **שלישית**, כיוון שאין במצלמה 8 שמע. **רביעית**, כיוון שערות השמע במצלמה 1 הופסקו ברגע הרלוונטי. **חמישית**, כיוון שמדובר בשלב מאוחר, כאשר סמי כבר התרחק מהשער. שילוב נסיבות אלה, מלמד על קיומו של ספק, שדי בו כדי להצדיק זיכוי מחמת הספק.

66. **באשר לאירוע השני מיום 6.2.10** - גם לגבי אירוע זה נותר ספק. מדובר באירוע שארע ברחוב סואן בשעה הומה. למרות זאת, לא הביאה המאשימה כל עדות פרט לעדותו של המתלונן רמי בבילה. גם אם אקבל את טענתו של רמי, כי האזור איננו מכוסה במצלמות, קשה לאמץ גרסה לאירוע כה אלים, באמצע העיר בשעת ערב, כאשר אין ולו עד אחד. הנאשם טען בחקירה בפני פבזנר, כי היו עדים לאירוע. מחדלו של פבזנר בגביית שמותיהם, כדי שניתן יהיה לגבות מהם עדות לאלתר, הוא מחדל הרובץ לפתחה של המאשימה (העדים שהנאשם איננו מכירם, כעולה מהעדות המאוחרת - לא נוגעים לאירוע זה, אלא לשכירת דירה שהמתלונן מנע, לטענת הנאשם).

67. למען הסר ספק יודגש - ניתן לדחות בשתי ידיים את גרסת הנאשם, לפיה רמי הוא זה שתקף אותו בבעיטה באשכים. גרסה זו הופיעה לראשונה לאחר שהנאשם עצמו נחקר תחת אזהרה, ורק אז "נזכר" הנאשם ללכת לרופא. מדובר איפוא בעדות כבושה שערכה נמוך. הנאשם אמנם העיד, ואני מקבל את עדותו, כי שלוש פעמים בעבר ביקש להגיש תלונות וסולק, אולם לפני החקירה תחת אזהרה, ביום 27.6.10 התלונן על אירוע אחר, ויכול היה באותו מעמד להגיש גם תלונה חמורה זו. אפילו עד ההגנה באדי, עד מטעמו של הנאשם, הדגיש כי מדובר רק בויכוח ללא כל מגע פיסי בין הניצים, ובכך סתר את גרסת הנאשם.

68. למרות דחיית גרסת הנאשם, בהעדר כל ראיה תומכת, ולנוכח הזהירות שיש לנקוט כלפי עדותו של רמי, נותר ספק אם אכן היתה אלימות חד צדדית וקשה של הנאשם כלפי רמי באותו אירוע, וספק זה מחייב זיכוי הנאשם.

69. **העילה להגשת התלונות** - כעולה מתמליל החקירה מיום 1.7.10, הנאשם טען שוב ושוב, כי התלונות הוגשו כמנוף כנגדו, כדי שיחתום על הסכמה להיתרים לחריגות בניה למתלוננים. המתלוננים אישרו כי היו זקוקים להסכמת הנאשם. עניין זה מטיל צל על התלונות. אין לי צורך להכריע אם הנאשם הוכיח טענה זו. די בכך שהיתה למתלוננים עילה של ממש להתלונן כנגד הנאשם, כדי להקים ספק בכנות התלונות.

70. **הגנה מן הצדק** - לאחר שמצאתי מקום לזיכוי מחמת הספק, אין צורך לדון בטענת ההגנה מן הצדק של אכיפה בררנית. ואולם, כיוון שהיתה זו הטענה המרכזית של הנאשם, אייחד לה כמה מילים. סעיף 149 (10) לחסד"פ מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן: **"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגיונות משפטית"**. העובדה שהמחוקק הקנה

להגנה זו מעמד סטאטוטורי, מעבר לקיומה בהלכה הפסוקה בעבר, מדגישה ביתר שאת את הצורך לבחון אם בנסיבות העניין אכן תחושת הצדק תיפגע מניהול הליך פלילי. בהתאם להלכה הפסוקה יש לבחון את הטענה בשלושה שלבים: **ראשית**, בחינת עוצמת הפגם שבהתנהלות המאשימה. **שנית**, איזון בין הערכים הנוגדים, היינו אם בהתחשב בכלל נסיבות העניין והאינטרסים הנוגדים, יש בקיומו של ההליך הפלילי משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגיונות. **שלישית**, בחינת הסעד המידתי הראוי בגין ההפרה (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט (6) 227).

71. באשר לטענה של אכיפה בררנית, קבע בית המשפט העליון שראוי לבחון את שיקולי התביעה, לה נתונה הפררוגטיבה להעמדה לדין. רק אם מתגלים שיקולים פסולים יש מקום לקבלת טענת האפליה, שכן לא כל אבחנה בין העמדתם לדין של שני פרטים מהווה אכיפה בררנית. החלטה להעמיד אדם לדין אינה יכולה להיעשות בשרירות, ועליה לעמוד במבחנים המקובלים לגבי כל החלטה מינהלית, אבל לשם העלאת טענה בדבר 'הגנה מן הצדק', הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות: ראשית, כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין. שנית, כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול (ע"פ 3215/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (2008)). כב' השופטת חיות הוסיפה וקבעה, כי כל עוד לא הסתבר שאי העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בפרשה פלונית נבע משרירות או משיקולים פסולים - אין באכיפה חלקית, אף שהיא פוגעת בעיקרון השוויון, כדי להצדיק ביקורת שיפוטית פולשנית על הכרעת התביעה (ע"פ 37/07 **פרג נ' מדינת ישראל** (2008); ע"פ (מח' י-ם) 25206-02-11 **מדינת ישראל נ' א"א** (2012); ת"פ (מח' ת"א) 40013/05 **מדינת ישראל נ' אורי רש** (13/09/2011)). בעניין דומה לענייננו של סכסוך שכנים, והחלטה להעמיד לדין רק אחד הצדדים, נקבע כי אם רק בני משפחת המתלוננים נחבלו, הרי שזו אבחנה מספקת ואין הנאשמים זכאים ליהנות מטענתם בדבר הגנה מן הצדק (ע"פ (מח' חי') 3156/08 **עגינה לואיס נ' מדינת ישראל**, (29/05/2008)).

72. בעניין זה יש להדגיש את המובן מאליו: בתיקים רבים ישנם טענות נגדיות של הצדדים הניצים. חובתה של המשטרה לנתח את התיק, ולהחליט למי מהצדדים להאמין. לא בכל מקרה בו כל אחד מהצדדים טוען שהצד השני היה התוקפן, החלטה להגיש כתב אישום נגד צד אחד מקימה הגנה מן הצדק. כל עוד ההחלטה נובעת משיקול ענייני, ואיננה נגועה בשרירות או באפליה, כי אז יש לכבד את החלטת המשטרה.

73. **מן הכלל אל הפרט** - המתלוננים עצמם העידו כי אף הם הגישו עשרות תלונות שכולן, פרט לתיק זה, נסגרו. פבזנר עצמו העיד, כי כאשר מדובר בסכסוכי שכנים הנטייה היא לסגור את התיקים, והיה ממליץ על סגירה אפילו של תיק זה, אלמלא נסיבותיו המיוחדות. העובדה שלא אחת נסגרים תיקים על רקע של סכסוך אזרחי מהעדר עניין ציבורי, איננה מלמדת על שיקול פגום.

74. נעתרתי לבקשת הסניגור, למרות שהוגשה באיחור, והוריתי למאשימה להמציא את כל התיקים שנפתחו בתלונות של הנאשם, לפי רשימה שמסר הסניגור. למרות זאת, בסופו של דבר לא הצביעה ההגנה ולו על תיק אחד, בו לטענתה היה מקום להגיש כתב אישום, והדבר לא נעשה מחמת אפליה. לא ראיתי כי הנאשם הגיש ערר ליועץ המשפטי לממשלה בגין סגירת תלונותיו. הערר היחיד שהוגש הוא בקשר לתלונה למח"ש

(נ/17).

75. בניגוד לתלונות אחרות שהגיש הנאשם, בתיק זה מדובר היה בשני אירועים, כשבאירוע הראשון היה סרטון מחזק, ובאירוע השני מדובר גם באלימות ולא רק בדברי איום. גרסתו של הנאשם כי הוא עצמו הוכה, נטענה באיחור ניכר, ותוך סתירה בעניין התיעוד הרפואי. בנסיבות אלה, תובע סביר רשאי היה להגיש כתב אישום.

76. אכן, נפלו פגמים בחקירה ביום 1.7.10 ע"י פבזנר, ופגם ממשי הוא בכך שלטענת הנאשם סרבו לקחת ממנו תלונות במספר הזדמנויות. עם זאת, לא הוכח יחס שרירותי או בלתי סביר כלפי המתלוננים, אשר גם תלונות שלהם נסגרו שוב ושוב. דווקא העובדה שפבזנר התבקש לערוך השלמת חקירה בתלונות הנאשם, לגביה הומלצה העמדה לדין, מלמדת על יחס שווה וראוי גם לתלונות הנאשם.

77. לנוכח כל האמור לעיל, למרות שאולי מוטב היה להמנע מהגשת אישום זה, על רקע הקושי הראייתי, סגירת התלונות האחרות וכדי שלא להסלים את הסכסוך - הרי שלנוכח ההלכות באשר לאכיפה בררנית שפורטו לעיל, לא מצאתי כי נפל פגם בהגשת כתב האישום המצדיק ביטול האישום או זיכוי מחמת הגנה מן הצדק.

78. נוכח כל האמור לעיל, אני מזכה, מחמת הספק, את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשע"ו, 05 מאי 2016 במעמד הצדדים.